Din problemele sportului de performanță

Cîți sportivi de la Prahova vor fi în loturile olimpice?

Cu un an și ceva în urmă a luat ființă, la Ploiești, clubul sportiv „Prahova" al uzinelor „1 Mai". În această perioadă de timp au fost obținute succese în special în direcția asigurării unei baze materiale corespunzătoare. Unele realizări au fost înregistrate și în ceea ce privește activitatea sportivă de performanță, „Prahova" avînd nominalizate secțiile sale de atletism (2 antrenori cu cîte 1/2 normă), box (2 antrenori), lupte greco-romane și libere (2 antrenori), haltere (1 antrenor). De asemenea, clubul mai are angajați încă 2 antrenori pentru echipa de fotbal care activează în campionatul regional.

Dintre cei 221 sportivi legitimați s-au remarcat o serie de tineri: atleții Lucian Bădescu *(100 m — 10,8),* Florica Poliacov *(400 m — 61,5), luptătorii* Marian Turcu *(campion republican de juniori în 1965),* Anghel Vlad, Șandru Vasile, Cheorghe Constantin *etc.*

Față de condițiile materiale existente (Prahova are un buget anual de circa 400 000 lei), față de sprijinul primit, trebuie să arătăm însă că rezultatele obținute pînă în prezent sînt departe de cerințe și de posibilități. O analiză la care am participat recent, în cadrul biroului consiliului regional Ploiești al UCFS, a evidențiat o serie de lipsuri existente în munca activiștilor clubului și a antrenorilor săi.

Din capul locului trebuie să subliniem faptul că doar 221 de sportivi legitimați reprezintă prea puțin față de nevoile sportului de performanță. Dintre aceștia, la atletism, de exemplu, figurează 12 seniori, 14 juniori și 11 copii, la lupte libere 14 seniori și 6 juniori, la haltere doar 4 seniori și 10 juniori!... ceea ce este extrem de puțin. Nu este lipsit de interes să arătăm că din totalul celor 221 de sportivi ai clubului Prahova, doar 22 sînt salariați ai uzinei și alți 12 elevi ai școlii profesionale! În această situație, comentariile devin de prisos!...

Producția de performanță a clubului este departe de nevoile mișcării noastre sportive și aceasta, dintr-o serie de motive. Să enumerăm cîteva: 1. Se muncește superficial în cadrul secțiilor, *în special a celor nominalizate. În perioada 4—10 iulie crt, secția de atletism a avut planificate doar 4 antrenamente a cîte... 2 ore. Din efectivul secției doar 3 atleți au participat la toate antrenamentele și pe toată durata lor. În felul acesta cum se poate ajunge la performanță?* 2. Selecția nu constituie o problemă importantă, căreia să i se acorde toată atenția. *Deși numai la școala profesională a uzinei învață o mulțime de tineri, antrenorii secțiilor nu „calcă" pe la școală iar profesorii respectivi nu au arătat, cel puțin pînă acum, nici un fel de atașament față de clubul Prahova. Nu se poate vorbi deci despre o colaborare antrenor-profesor în această privință și activitatea suferă!* 3. Consiliul clubului, preocupat mai mult de probleme gospodărești, a neglijat aproape complet munca de control și îndrumare a secțiilor. *Antrenorii nu sînt controlați de nimeni și, în unele cazuri, fiecare face ce vrea. În felul acesta a fost posibil, de pildă, ca antrenorul Rădulescu în preziua începerii fazei regionale a campionatului de calificare la box, să anunțe că elevii săi nu pot lua parte la competiție fiind... nepregătiți. De altfel, tov. Rădulescu vine la antrenamente cînd poate (dînsul nici nu locuiește în Ploiești!) și nu are documente de planificare a muncii. Tov. Tătaru (antrenor la lupte) a lipsit o săptămînă de la antrenamente. Nimeni nu le spune nimic; lucrurile merg prost, dar salariul merge bine.* 4. Antrenorii citesc puțin, nu sînt la curent cu toate „noutățile" în profesiunea aleasă, *nu participă activ la ședințele colegiilor regionale, la schimburi de experiență cu alți specialiști din oraș.*

Multe din aceste lipsuri își au rădăcina în stilul de muncă defectuos al celor doi secretari ai clubului, tov. Jianu și Mănescu. Primul s-a „specializat" în problemele activității sportive de masă, celălalt în chestiuni organizatorice. De performanță nu se ocupă nici unul, și de aceea nu controlează munca antrenorilor, nu intervin cu hotărîre atunci cînd se constată nereguli în desfășurarea procesului de antrenament. De altfel, cei doi secretari ai clubului muncesc după programul uzinei (7—15) cînd, evident, nimeni nu face sport. După amiaza însă cînd, activitatea este sau ar trebui să fie în toi, dînșii sînt... liberi!? Atunci, cine să-i controleze, să-i ajute și să-i îndrume pe antrenori?

În privința slabei activități a clubului Prahova o mare răspundere revine și consiliului regional al UCFS Ploiești. Deși, de mai multă vreme, s-a constatat că multe lucruri nu merg cum trebuie, că biroul clubului nu muncește în colectiv (de altfel la ședința respectivă, de la „Prahova" n-a fost prezent, din tot biroul, decît tov. secretar Mănescu!), că unii antrenori nu-și justifică încadrarea prin muncă și preocupări etc., totuși biroul consiliului regional s-a mulțumit doar să constate aceste lipsuri și încă altele și nu a luat cu hotărîre măsurile cuvenite. Acestea nu mai pot întîrzia! „Prahova" trebuie ajutat să devină un club puternic, care să dea mișcării noastre sportive tineri bine pregătiți, capabili să realizeze performanțe de valoare. Și posibilități există!

R. VILARA

Ediția 1965/1966 a campionatului feminin de volei, categoria A:

MUNCĂ PUȚINĂ — VALOARE... DUPĂ MUNCĂ!

Despre rămînerea în urmă a voleiului nostru feminin și cauzele sale

Trecînd în revistă ceea ce a reliefat ediția 1965/1966 a campionatului republican feminin de categorie A, poți nota un număr destul de mare de partide echilibrate, nu puține victorii înregistrate în deplasare, multe meciuri care prin evoluția scorului au fost interesante. Pe plan internațional, sînt de asemenea, de amintit unele reușite ale echipelor noastre feminine ca, spre exemplu, locul II obținut la Universiada de la Budapesta și victoria realizată în deplasare, împotriva reprezentativei Poloniei. Progrese s-au făcut și se fac, totuși ritmul lor este prea lent comparativ cu activitatea din alte țări. Și cînd ajungi să te referi la nivelul tehnico-tactic al meciurilor din campionatul feminin încheiat, ești nevoit să închei capitolul aprecierilor pozitive, și să faci o constatare neîmbucurătoare. Și anume că, în comparație cu voleiul nostru masculin, cel feminin s-a dovedit mult rămas în urmă, de o valoare necorespunzătoare.

Cauza principală, s-o spunem, din capul locului, o constituie concepția greșită despre muncă, despre pregătire a celor mai multe dintre echipele noastre feminine, a antrenorilor lor, concepție aflată în gravă contradicție cu actualele cerințe ale voleiului de performanță. Dorim desigur ca voleiul nostru feminin să ajungă pe o poziție fruntașă în lume. Dar acest lucru nu-l vom putea obține atîta vreme cît jucătoarele noastre vor efectua, ca în decursul trecutului campionat, **doar două, trei antrenamente pe săptămînă** și care de fapt nu durează, ca parte de lucru efectiv pentru fiecare jucătoare, decît maximum 120 de minute. Cu asemenea cantitate de lucru și dat fiind și faptul că antrenorii folosesc în majoritatea timpului partea cea mai... plăcută din antrenament, adică jocul, neglijînd repetările, corectarea greșelilor și individualizarea pregătirii, este normal ca mai toate echipele divizionare să se prezinte nesatisfăcător. Prea puține sînt echipele care depășesc, dar și ele numai în anumite perioade, sus-amintitul număr de antrenamente: **Dinamo București** (antrenor-**Gh. Constantinescu**), **Penicilina Iași** (**N. Roibescu**), **C.S.M. Sibiu** (**Gh. Bodescu**), **Rapid București** (**N. Meadu**) și, în oarecare măsură, **Farul Constanța** (în tur-**P. Ionescu**, în retur-**I. Takacs**). În genere însă și la acestea se lucrează puțin, antrenamentele au o intensitate scăzută, multe dintre jucătoare vădind doar atîta interes cît le e necesar pentru a se menține în lotul echipei.

În ultimul campionat, **Universitatea Cluj** (antrenor-**I. Scurtu**), **Știința Craiova** (**R. Zamfirescu**), **Metalul București** (**Eug. Scarlat** în tur, **Rodica Șiclovan** în retur), **Partizanul roșu Brașov** (**I. Rusu**), ultimele două retrogradînd, s-au comportat inadmisibil de slab, iar **C. P. București** (antrenor **Eug. Scarlat**) s-a prezentat la un nivel inferior celui atins în campionatul precedent. La **Metalul București** s-a produs în retur un eveniment pe care l-am dori imitat la mai multe echipe: lotul a fost primenit, fiind introduse cîteva elemente de perspectivă, măsură care apreciem însă că trebuia luată mai devreme.

Blocajul este unul din elementele dovedite deseori nepuse la punct în jocul echipelor noastre. O mostră de cum **nu se blochează** *ne oferă imaginea din fotografie*

O importantă cauză a nivelului scăzut al voleiului feminin este aceea că, pentru echipele divizionare, jucătoarele nu sînt selecționate în mod corespunzător, antrenorii arătîndu-se adesea indiferenți dacă voleibalistele îndeplinesc sau nu normele de vîrstă și de gabarit stabilite de federație. Să amintim doar, din numeroasele exemple care pot fi date, mediile mici de înălțime ale echipelor **Știința Craiova** (1,66 m) și **Penicilina Iași** (1,67 m). Dar în fiecare echipă divizionară există jucătoare lipsite de perspective, plafonate valoric, elemente care, barînd drumul de afirmare al unor tinere cu cert orizont, considerăm anormal chiar să mai activeze în prima categorie a voleiului nostru: **Niculina Gabor** (C.P. București), **Florina Popovici, Fevronia Vasile, Maria Pintea, Paula Costea** (Farul Constanța), **Natalia Todorovschi** (Rapid București), **Rodica Hălmăgeanu** (Dinamo București), **Elena Coveanu** (Știința Craiova) și altele, care nu justifică eforturile făcute cu pregătirea și menținerea lor în prima categorie.

Vorbind despre activitatea echipelor din seria a II-a, unde în genere anul acesta au apărut mai multe jucătoare cu posibilități de progres decît la seria I, felicitări i se cuvin înainte de toate echipei **Țesătura Piatra Neamț**. În primul an de activitate în seria a II-a, aceasta a promovat în seria I. Jucătoarele au fost bine selecționate de antrenoarea echipei, **Maria Săvinescu**, care a muncit cu seriozitate pentru pregătirea lor. Bine s-a comportat și echipa **I.C.F. București** (antrenor-**Șt. Stroe**), prima în clasamentul seriei și promovată în seria I. Totuși, ea nu se ridică la nivelul posibilităților Institutului de Cultură Fizică din București. În seria a II-a, mai slab s-au prezentat echipele **Progresul București** (antrenoare-**Mariana Bunescu**), **Progresul Tîrgoviște** (**Eug. Străjescu**) și mai ales, **C.S.M. Cluj** (**L. Rusu**), care n-a cîștigat nici un set în prima parte a campionatului.

Nivelul scăzut al voleiului feminin este determinat și de faptul că la majoritatea echipelor se neglijează pregătirea fizică a jucătoarelor pe tot parcursul campionatului. Unele echipe efectuează înainte de campionat scurte perioade de pregătire fizică și apoi nu mai fac nimic în acest sens. Pregătirea fizică este deci considerată de unii antrenori ca un „stoc" din care, o dată realizat, pot lua... cîte puțin, la nevoie. Totodată, unele jucătoare, actuale sau foste componente ale lotului republican, ca, de pildă, **Alexandrina Chezan, Daniela Iancu** (Rapid București), **Lia Vanea** (Dinamo București) și multe altele manifestă pur și simplu repulsie față de antrenamentele pentru pregătirea fizică. Din această cauză, de exemplu, detenta voleibalistelor noastre este îndeobște nesatisfăcătoare. Mai cu seamă cînd trebuie să joace cinci seturi, ele dau serioase semne de oboseală, după cum din aceeași pricină, forța de atac a majorității jucătoarelor este și ea necorespunzătoare. Pregătirea tehnică? Drept urmare a numărului mic de repetări la antrenamente, cele mai multe jucătoare posedă un bagaj redus de procedee, imperfect însușite, din care cauză jocurile au adesea o desfășurare șablon, ceea ce face ca și atractivitatea lor să fie scăzută. În atari condiții, exprimările tactice sînt de asemenea modeste, acțiunile la întîmplare abundînd, ca și situațiile în care ai impresia că jucătoarele nu fac altceva decît să îndeplinească o formalitate: numeroase puncte înscrise direct din serviciu sau din atacuri ușoare, uneori mingea căzînd între trei-patru jucătoare fără ca vreuna să intervină. Iar dacă am fi numărat plonjoanele executate în campionatul feminin, comparativ cu cel masculin, cu siguranță că n-am fi totalizat nici măcar un procent de 15 la sută. Toate acestea la un loc demonstrează cît de puțin se muncește în antrenamentele echipelor noastre divizionare.

Ce e de făcut? Măsurile care trebuie luate decurg de fapt din cele de mai sus: efectuarea în secțiile cluburilor și asociațiilor sportive a unei selecții corespunzătoare de jucătoare pentru echipele divizionare, sporirea numărului de antrenamente și a intensității lor. Iar din partea noastră, a F.R. Volei, a Colegiului central de antrenori, — o mai activă și mai sistematică muncă de îndrumare și control decît în ultimii ani. Măsurile concrete și eficiente pentru îmbunătățirea activității voleiului feminin de la noi, vor reieși din discutarea acestor probleme în Colegiul central de antrenori, în biroul federal, în secțiile de volei. În orice caz, antrenorilor, care trebuie să-și justifice salariile primite, va fi nevoie să li se traseze cu mai multă precizione sarcini concrete, la loc de frunte stînd cele cu privire la depistarea și formarea unor jucătoare de valoare care să poată fi selecționate în loturile republicane. Muncind temeinic, atît cu junioarele cît și cu senioarele, nivelul echipelor noastre, al campionatului republican, al voleiului nostru feminin va crește. Vom putea avea astfel și echipe naționale valoroase, puternice, care să ne reprezinte cu cinste țara în întîlnirile internaționale din anii viitori.

prof. **A. DOBINCĂ**
secretar general
al F. R. Volei

Despre tehnică, tactică și alte probleme ale baschetului nostru

În ultimii ani, baschetul nu s-a numărat printre sporturile care ne-au adus satisfacții pe plan internațional. În acest articol, care nu are drept scop să dea sentințe sau rețete, voi discuta unele probleme de concepție a căror rezolvare poate contribui la progresul baschetului nostru.

În anii la care mă refer, baschetul nostru masculin a trecut și prin perioada de mari promisiuni, în care se părea că acum-acum vom urca pe podiumul „europenelor" sau ne vom califica pentru turneul final al Jocurilor Olimpice. Și, totuși, pasul nu numai că nu a fost făcut, dar la ultima ediție a „europenelor" am ajuns pe locul 13. De ce oare?

Pentru a afla de ce, trebuie să ne înapoiem cu cîțiva ani în urmă, adică în perioada în care se profilase un „stil românesc", aș putea spune o școală românească de baschet, care își atrăsese aprecieri unanime printre specialiștii de peste hotare și ne adusese un onorabil loc V în ierarhia europeană. Caracteristicile reprezentativei noastre erau: joc în viteză, cu gamă variată de procedee tehnice, în condițiile unei îndemînări deosebite, atac cu combinații de 2 și de 3 jucători, prezența unor baschetbaliști care, fără să fi avut un gabarit deosebit, aveau calități fizice remarcabile.

Dar ascensiunea s-a întrerupt și a urmat regresul. O explicație ar fi faptul că elementele nou promovate în lot, cu un gabarit superior vechilor jucători, aveau o pregătire tehnică și tactică individuală evident mai scăzută. În plus, jucătorilor promovați nu li s-a impus volumul de muncă necesar pentru a ajunge la măiestrie. Specializarea îngustă pe un anumit post în teren și limitarea obiectivelor sportivilor respectivi la înscrierea de puncte a dus la un joc lipsit de continuitate, de subtilitate, de legătură între jucătorii de „afară" și cei de sub coș.

Diferența de valoare tehnică dintre vechea generație și cea următoare nu constituie singura explicație. Cred cu tărie că și tendința de imitare a altor școli, pe simpla motivare că reprezentativele acestora obțineau permanent succese a fost o greșeală de bază. Nu s-a ținut seama de un factor pe care l-aș numi... demografic, adică de trăsăturile noastre psiho-fizice. Desigur, unele din caracteristicile școlilor respective ne-au fost și ne vor fi utile, deoarece există elemente universal valabile, fie că e vorba de principii de joc, fie de pregătire. De aici pînă la imitația fără discernămînt e însă o cale lungă pe care, din păcate, ne-am angajat.

Principalul factor vizat de mine este cel tactic

COLȚUL SPECIALISTULUI

(să nu uităm că dacă ideea tactică este greșită, toți factorii antrenamentului orientați în acest sens vor fi și ei greșit dirijați). Începînd cu selecția pentru loturi și terminînd cu ideea tactică pentru o competiție, s-a făcut permanent greșeala de a se adapta jucătorii la sistem și nu sistemul la jucători! Nu s-a ținut seama de posibilitățile reale ale sportivilor care, de fapt, trebuiau să dea viață sistemului. Mai adaug că s-a făcut greșeala de a se aștepta găsirea unui pivot de valoare, în general a elementelor cu talie foarte mare. Iar în așteptarea acestora (și așteptarea continuă), alții au progresat, iar noi am rămas în mediocritate.

Dar nu numai ideea tactică a reprezentat o greșeală de orientare. Însăși ponderea acordată tacticii în procesul de antrenament a depășit limita admisibilă în raport cu valoarea tehnică a jucătorilor de care dispuneam. Acest lucru s-a făcut în dauna pregătirii individuale de atac și apărare, deși evoluția celor mai bune echipe din lume ne-au arătat clar că baza o constituie tehnica individuală, în condițiile unor calități fizice bine dezvoltate. **Virtuozitatea reală este aceea a tacticii individuale, cea colectivă avînd drept scop să pună în valoare personalitatea jucătorului.**

Cît privește apărarea, este clar că ea capătă forme din ce în ce mai active, căutînd să oblige adversarul aflat în atac să greșească. Este un fenomen natural: dezvoltarea tehnicii pînă la virtuozitate (fundamentată pe calități fizice din ce în ce mai bune) a obligat apărarea să găsească soluții. Și le-a găsit. Aici ajungem la o altă idee și anume că apărarea constituie în momentul de față factorul motor în dezvoltarea baschetului. **Pare paradoxală contrazicerea dictonului „atacul este cea mai bună apărare", dar în momentul de față pentru noi aceasta este realitatea. Ne-a dovedit-o comportarea echipei naționale la „europenele" de la Belgrad (1961) cînd s-a pus accent în pregătire pe apărare.** Un alt exemplu ni l-a oferit echipa Steaua care, într-o perioadă cînd era **lipsită de aportul** pivotului Novacek, **a cîștigat titlul de campioană** datorită aplicării **apărării agresive pe tot terenul.**

Personal cred că, în general, antrenorii se lasă convinși de sportivi și renunță să pună accent pe pregătirea apărării care solicită exerciții de mare intensitate. Consider că acceptarea de către antrenori a concepției celor ce sînt adepții micului efort duce la regres. Astăzi jocul de baschet solicită fiziologic (la antrenament și în meciuri) un efort comparabil cu cel de la hochei pe gheață. De aceea, pînă cînd toți antrenorii și toți jucătorii, tineri sau consacrați, nu vor înțelege aceasta, nu vom avea performanțe în baschet. După părerea mea, baschetul românesc poate ieși din impasul în care se află numai dacă toți factorii, adică antrenorii, profesorii de educație fizică, colegiile și comisiile federației, își vor orienta activitatea pe dezvoltarea specificului național, iar sportivii vor înțelege să se lase modelați de cei ce conduc instruirea, participînd conștient și creator la desăvîrșirea lor ca sportivi

prof. **MIHAI NEDEF**
maestru emerit al sportului